

Што се тиче музичке сцене Западног Балкана, СФРЈ је, хвала на питању, жива и здрава. Постојани кано клисурине, певачи и певачице са простора бивше Југославије неуморно одржавају дух заједничке државе, што се јасно може видети на било ком од небројених музичких фестивала у овом делу света, где свака варош са најмање три семафора има и свој "сан ремо".

Узмите, на пример, недавно такмичење за најбољу песму Балкана. "Балкан мјузик авордс" био је званичан – нормално, англизован – назив ове певачке смотре, одржане у Софији протеклог викенда. Босну и Херцеговину тамо је представљала Емина Јаховић, певачица која се, иначе, пре свега два месеца такмичила на избору за српског представника на Песми Евровизије (тај избор ће у народу остати упамћен као "Бреговизија", по доживотном маршалу југословенске музичке сцене Горану Бреговићу, који је својим ангажманом уштедео паре РТС-у, тј. свима нама, како су објаснили са јавног сервиса).

Нешто је ту, признаћете, потпуно бесмислено. Шта? Можда следеће поређење може да одгонетне: замислите да Немања Видић тренира са нашом фудбалском репрезентацијом, али га селектор Радомир Антић изостави са коначног списка играча које ће водити на Светско првенство, па Видића онда позову Словенци, те он на крају игра за њих на предстојећем Мундијалу. Ето, управо тако би могао да делује наступ Емине Јаховић, рођене Новопазарке, као представнице Босне и Херцеговине.

Али, ипак не делује. Из простог разлога што у музичком свету националност не игра ни приближно онолико битну улогу као у спорту или политици. Немања Видић никада неће играти за Словенце, нити за било коју репрезентацију изузев Србије (осим, можда, за Ужичку Републику, уколико Млађан Динкић и Ненад Чанак мало претерају са регионализацијом како је они схватају). Борис Тадић никада неће бити председник Црне Горе. Славица Ђукић-Дејановић никада неће председавати Сабору Хрватске. Насупрот томе, Жељко Јоксимовић може једне године да пева за Србију и Црну Гору, а наредне да компонује за БиХ, да би после опет представљао Србију, у чије је име однео победу протеклог викенда у Софији. Северина може да снима спотове умотана у "шаховницу" и представља Хрватску на Евровизији, а да онда на неком концерту у Србији пева "Ја сам Србијанка" заједно са раздраганом гомилом. Па тако и Емина Јаховић може у марту да пева за Србију (тачније, покуша да пева за Србију – на страну то што би, ако не из музичких, а оно политичких и међунационалних разлога, вероватно било много боље да се Емина и пласирала на Евровизију), а у мају за Босну, и то у дуету са Дином Мерлином, својевремено познатим по жестоким антисрпским ставовима.

Али све то мање-више у реду. Оно што је бесмислено у целој овој причи јесте само уплитање нација и држава у музичку индустрију. Нажалост, то је управо оно што актери наведене индустрије често раде, очигледно налазећи неку рачуницу у томе што сваки певач са ових простора може да представља сваку од земаља са ових простора. И то је, по свој прилици, још један од специјалитета ових простора, који се не примењује у остатку света. Да ли је Кристина Агилера икада певала "за своју земљу" на неком такмичењу? Није. Били Ајдол, Мадона, Бијонсе, Мик Џегер, Витни Хјустон, Селин Дион? Ни они.

Шта онда мотивише разне емине, бреговиће, јоксимовиће и северине да представљају своју земљу? Тј. све своје земље. Није ли можда реч о патриотизму? Никако. Да ту има макар и зрнце родољубља, већ би Соња Бисерко убацила ове извођаче у свој чувени годишњи извештај, наводећи их као ретрогадне снаге које нас коче на путу европских интеграција. Не, овдашњи певачи нису ништа веће патриоте него њихове неупоредиво славније, богатије и успешније колеге из белог света (које, чак, свако мало певају војницима своје државе), а разлози због којих свако мало облаче "националну униформу" сигурно немају никакве додирне тачке са емоцијама. Пре ће бити да су им мотиви везани за оно што су Бреговић и РТС, својим несебичним ангажманом, уштедели српским пореским обвезницима.

На несрећу, апсурд музичке националности неће нестати преко ноћи. И даље ћемо гледати како певачи и певачице наступају на овом или оном фестивалу за ову или ону државу. А када би се тај обичај укинуо, сто посто нико не би жалио за њим. Ево, размислите, да ли би у Србији икога ко има музичког, па и животног, укуса, потресло када би Милан Станковић на предстојећој Евровизији певао не за Србију, него за себе?! Да ли би ико био оштећен ако они дебилни стихови, она бука и оне шишке не би били пропраћени натписом "Србија"?! Штавише, аутор ових редова би био срећан. А ви?